TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. sausio 17 d.*

„Vartotojų apsauga — Nesąžininga įmonių komercinė veikla vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje — Valstybės narės teisės nuostatos, pagal kurias numatytas išankstinis išpardavimo paskelbimo leidimas“

Byloje C-206/11

dėl *Oberster Gerichtshof* (Austrija) 2011 m. balandžio 12 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2011 m. gegužės 2 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Georg Köck

prieš

Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano, teisėjai M. Ilešič, E. Levits, J.-J. Kasel ir M. Safjan, (pranešėjas),

generalinė advokatė V. Trstenjak,

posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. birželio 21 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— G. Köck, atstovaujamo *Rechtsanwalt* E. Kroker,

— *Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb*, atstovaujamos *Rechtsanwältin* M. Prunbauer,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos A. Posch ir G. Kunnert,

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos T. Materne ir J.-C. Halleux,

— Europos Komisijos, atstovaujamos M. Owsiany-Hornung ir S. Grünheid,

susipažinęs su 2012 m. rugsėjo 6 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB bei 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 („Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva“) (OL L 149, p. 22, toliau - direktyva) 3 straipsnio 1 dalies ir 5 straipsnio 5 dalies išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp G. Köck ir *Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb* (Apsaugos nuo nesąžiningos konkurencijos sąjunga) dėl kasatoriaus pagrindinėje byloje paskelbto jo prekių „visiško išpardavimo“ ir su juo susijusiomis nuolaidomis, atlikto negavus būtino išankstinio administracinio leidimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 8 ir 17 konstatuojamosiose dalyse skelbiama:

„(8) Ši direktyva tiesiogiai gina vartotojo ekonominius interesus nuo nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu. Tuo būdu ji taip pat netiesiogiai gina teisėtą verslą nuo jo konkurentų, kurie nesilaiko šios direktyvos taisyklių, ir taip užtikrina sąžiningą konkurenciją šia direktyva derinamose srityse. <...>

<...>

(17) Siekiant didesnio teisinio tikrumo, pageidautina, kad būtų apibrėžta tokia komercinė veikla, kuri yra nesąžininga bet kuriomis aplinkybėmis. Todėl I priede pateikiamas išsamus visos tokios veiklos sąrašas. Tai yra vienintelė komercinė veikla, kurią galima laikyti nesąžininga nevertinant kiekvieno konkretaus atvejo, kaip numato šios direktyvos 5–9 straipsnio nuostatos. Sąrašą galima keisti tik peržiūrint šią direktyvą.“

4 Direktyvos 1 straipsnyje numatyta:

„Šios direktyvos tikslas yra padėti tinkamai veikti vidaus rinkai ir pasiekti aukštą vartotojų apsaugos lygį suderinant valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl nesąžiningos komercinės veiklos, kenkiančios vartotojų ekonominiams interesams.“

5 Direktyvos 2 straipsnis suformuluotas taip:

„Šioje direktyvoje:

<...>

d) „įmonių komercinė veikla vartotojų atžvilgiu“ (toliau – komercinė veikla) – bet kuris prekybininko atliekamas veiksmas, neveikimas, elgesys arba pareiškimas, komercinis pranešimas, įskaitant reklamą ir prekybą, tiesiogiai susijęs su produkto pirkimo skatinimu, pardavimu arba tiekimu vartotojams;

e) „iš esmės iškreipti vartotojų ekonominį elgesį“ – naudojant komercinę veiklą pastebimai susilpninti vartotojo gebėjimą priimti informacija paremtą sprendimą ir taip paskatinti vartotoją priimti sprendimą dėl sandorio, kurio jis kitomis aplinkybėmis nebūtų priėmęs;

<...>

k) „sprendimas dėl sandorio“ – bet kuris sprendimas, kurį vartotojas priima dėl produkto pirkimo, pirkimo būdo ir sąlygų, visos sumos sumokėjimo ar mokėjimo dalimis, produkto įsigijimo ar atsisakymo, ar pasinaudojimo su produktu susijusia sutartine teise, nepriklausomai nuo to, ar vartotojas nusprendžia veikti, ar nesiimti veiksmų;

<...>“

6 Direktyvos 3 straipsnyje skelbiama:

„1. Ši direktyva taikoma nesąžiningai įmonių komercinei veiklai vartotojų atžvilgiu, kaip nustatyta šios direktyvos 5 straipsnyje, prieš ir po komercinio sandorio dėl produkto sudarymo bei jo metu.

2. Ši direktyva nepažeidžia sutarčių teisės, ypač taisyklių dėl sutarties galiojimo, sudarymo arba padarinių.

<...>“

7 Direktyvos 5 straipsnyje numatyta:

„1. Nesąžininga komercinė veikla draudžiama.

2. Komercinė veikla yra nesąžininga, jeigu:

a) prieštarauja profesinio atidumo reikalavimams,

ir

b) iš esmės iškreipia arba gali iš esmės iškreipti vidutinio vartotojo, kurį produktas pasiekia arba kuriam yra skirtas, arba, kai komercinė veikla nukreipta į tam tikrą vartotojų grupę, vidutinio grupės nario ekonominį elgesį siūlomo produkto atžvilgiu.

3. Komercinė veikla, kuri gali iš esmės iškreipti ekonominį elgesį tik aiškiai identifikuojamos grupės vartotojų, kurie dėl savo proto arba fizinės negalios, amžiaus arba patiklumo yra tokios praktikos arba peršamo produkto ypač lengvai pažeidžiami tokiu būdu, kurį galima pagrįstai tikėtis prekybininką iš anksto numačius, vertinama vidutinio tos grupės nario atžvilgiu. Tai nepažeidžia bendros ir teisėtos reklamos praktikos naudoti perdėtus pareiškimus arba pareiškimus, kurių nereikia suprasti tiesiogine prasme.

4. Visų pirma nesąžininga komercinė veikla yra ta, kuri:

a) yra klaidinanti, kaip nurodyta šios direktyvos 6 ir 7 straipsnyje,

arba

b) yra agresyvi, kaip nurodyta šios direktyvos 8 ir 9 straipsnyje.

5. Tokios komercinės veiklos, kuri bet kuriomis aplinkybėmis laikoma nesąžininga, sąrašas pateikiamas I priede. Tas pats sąrašas galioja visose valstybėse narėse, ir jį galima keisti tik peržiūrint šią direktyvą.“

8 Direktyvos 11 straipsnyje numatyta:

1. Kad šios direktyvos nuostatų būtų laikomasi vartotojų interesais, valstybės narės užtikrina pakankamus ir veiksmingus būdus kovoti su nesąžininga komercine veikla.]Tokie būdai – tai teisinės nuostatos, pagal kurias asmenys ar organizacijos, kurie pagal nacionalinės teisės aktus laikomi turinčiais teisėtą interesą kovoti su nesąžininga komercine veikla, įskaitant konkurentus, galėtų:

a) pradėti bylą dėl tokios nesąžiningos komercinės veiklos;

ir (arba)

b) tokią nesąžiningą komercinę veiklą apskųsti administracinei institucijai, kuri kompetentinga priimti sprendimus dėl skundų ar pradėti atitinkamą teisinį bylos nagrinėjimą.

Pačios valstybės narės sprendžia, kurios iš šių galimybių turi egzistuoti, ir ar teismai ar administracinės institucijos gali reikalauti, kad skundai pirma būtų nagrinėjami kitais nustatytais būdais <...>. Šios galimybės turi būti prieinamos nepriklausomai nuo to, ar vartotojai, kuriems daroma įtaka, yra toje pačioje valstybėje narėje, kurioje įsikūręs prekybininkas, ar kitoje valstybėje narėje.

<...>

2. Pagal 1 dalyje nurodytas teisines nuostatas valstybės narės teismams ir administracinėms institucijoms suteikia įgaliojimus, kurie, tais atvejais, kai jie mano, kad tokios priemonės, atsižvelgiant į visus interesus ir ypač į viešąjį interesą, yra būtinos, juos įgalintų:

a) nurodyti nutraukti nesąžiningą komercinę veiklą arba pradėti atitinkamą teisinį bylos dėl tokios nesąžiningos komercinės veiklos nutraukimo nagrinėjimą,

arba

b) jei nesąžininga komercinė veikla dar nebuvo vykdoma, bet kyla jos vykdymo grėsmė, uždrausti šią veiklą arba pradėti atitinkamą teisinį bylos dėl tokios veiklos uždraudimo nagrinėjimą,

net neturint įrodymų apie prekybininko tikruosius nuostolius ar žalą arba sąmoningą ketinimą ar aplaidumą.

Valstybės narės taip pat priima nuostatas, kad pirmojoje pastraipoje nurodytų priemonių būtų galima imtis skubos tvarka, ir tos priemonės:

— turėtų tik laikiną poveikį,

arba

— turėtų galutinį poveikį,

suprantant, kad kiekviena valstybė narė sprendžia, kurią iš šių dviejų galimybių pasirinkti.

Be to, siekiant panaikinti ilgalaikius nesąžiningos komercinės veiklos, kurią galutiniu sprendimu yra įsakyta nutraukti, padarinius, valstybės narės teismams ir administracinėms institucijoms gali suteikti įgaliojimus:

a) pareikalauti, kad toks sprendimas ar jo dalis būtų paskelbta tokiu būdu, kuris joms atrodo tinkamiausias;

b) be to, pareikalauti, kad būtų paskelbtas pataisantis pareiškimas.3.]Šio straipsnio 1 dalyje nurodytos administracinės institucijos privalo:

a) būti sudarytos taip, kad nekiltų jokių abejonių dėl jų nešališkumo;

b) priimant sprendimus dėl skundų, turėti pakankamus įgaliojimus kontroliuoti ir veiksmingai vykdyti savo sprendimų priežiūrą;

c) paprastai pagrįsti savo sprendimus.

Kai šio straipsnio 2 dalyje nurodytus įgaliojimus vykdo išskirtinai tik administracinė institucija, jos sprendimai visuomet turi būti pagrįsti. Be to, šiuo atveju būtina numatyti procedūras, pagal kurias atvejai, kai administracinė institucija netinkamai ar nepagrįstai vykdo savo įgaliojimus arba netinkamai ar nepagrįstai nesiima tų įgaliojimų vykdyti, gali būti perduoti teisminei peržiūrai.“

9 Direktyvos 13 straipsnis suformuluotas taip:

„Valstybės narės numato sankcijas už nacionalinių nuostatų, priimtų taikant šią direktyvą, pažeidimus ir imasi visų būtinų priemonių užtikrinti jų vykdymą. Šios sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios.“

10 Direktyvos I priede išvardijama komercinė veikla, kuri bet kuriomis aplinkybėmis laikoma nesąžininga, konkrečiai nurodant tokią praktiką:

„<...>

4) Tvirtinimas, kad viešoji arba privati įstaiga prekybininką (įskaitant jo vykdomą komercinę veiklą) arba gaminį patvirtino, pritarė ar suteikė leidimą jo gamybai (veiklai), jei tai iš tiesų nebuvo padaryta, arba toks tvirtinimas nesilaikant tvirtinimo, pritarimo gamybai ar leidimo suteikimo sąlygų.

<...>

7) Apgaulingas pareiškimas, kad gaminį bus galima įsigyti tik per labai ribotą laikotarpį arba kad jį bus galima įsigyti pagal tam tikras sąlygas tik per labai ribotą laikotarpį, siekiant paskatinti pirkėją nedelsiant priimti sprendimą ir atimti iš vartotojų galimybę priimti informacija paremtą sprendimą ar tam nesuteikti užtektinai laiko.

<...>

15) Tvirtinimas, kad prekybininkas rengiasi nutraukti prekybą arba perkelti patalpas, kai jis to nedaro.

<...>“

Austrijos teisė

11 Remiantis Įstatymo dėl kovos su nesąžininga konkurencija (*Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb*) redakcijos, taikytinos pagrindinei bylai (toliau - UWG), 33a straipsniu:

„1. Šiame federaliniame įstatyme išpardavimo skelbimu laikomi bet kurie viešieji skelbimai arba dideliam asmenų skaičiui skirti pranešimai, iš kurių matyti ketinimas greitai parduoti didelį kiekį prekių mažmeninėje prekyboje ir kurie kartu gali sukelti įspūdį, kad prekybininkui dėl ypatingų aplinkybių kilo būtinybė greitai parduoti prekes, todėl jis siūlo jas pirkti nepaprastai naudingomis sąlygomis ar kainomis. <...>

2. 33a–33e straipsnių nuostatos netaikomos skelbimams ir pranešimams apie sezono pabaigos išpardavimus, išpardavimus dėl inventorizacijos ir panašius bei atitinkamame prekybos sektoriuje įprastus ir konkrečiu metų laiku vykstančius ypatingus išpardavimus (pvz., *Weiße Woche* („baltoji savaitė“), *Mantelwoche* („paltų savaitė“)).

3. Minėtos nuostatos netaikomos priedo 7 punktui.“

12 Šio įstatymo priedo 7 punktu be pakeitimų pakartojamas direktyvos I priedo 7 punktas.

13 UWG 33b straipsnyje skelbiama:

„Skelbti išpardavimą galima tik gavus išpardavimo organizavimo vietos savivaldybės administracijos leidimą. Prašymas išduoti leidimą paduodamas raštu, nurodant šiuos duomenis:

1) išparduodamų prekių kiekis, kokybė ir vertė;

2) tiksli išpardavimo vieta;

3) išpardavimo laikotarpis;

4) išpardavimo rengimo pagrindai, pavyzdžiui, parduotuvės savininko mirtis, veiklos nutraukimas, tam tikrų prekių rūšių atsargų likvidavimas, parduotuvės perkėlimas į kitą vietą, stichinės nelaimės ir pan.;

<...>“

14 UWG 33c straipsnyje numatyta:

„1. Prieš priimdama sprendimą dėl prašymo, savivaldybės administracija kreipiasi į planuojamo išpardavimo vietos federalinės žemės prekybos rūmus, kad šie per dvi savaites pateiktų savo nuomonę.

2. Sprendimą dėl prašymo savivaldybės administracija priima per mėnesį nuo jo pateikimo.

3. Leidimą atsisakoma išduoti, jei nėra 33b straipsnio 4 punkte numatytų pagrindų arba jei išpardavimą ketinama rengti neištisiniu laikotarpiu. Leidimas taip pat neišduodamas, jei išpardavimą ketinama rengti laikotarpiu nuo priešpaskutinės savaitės iki Velykų pradžios iki Sekminių, nuo lapkričio 15 d. iki Kalėdų, arba jis truks ilgiau nei pusmetį, išskyrus prekybos savininko mirties, stichinės nelaimės ar panašų svarbų atvejį. Jei prekybos įmonė buvo įsteigta mažiau nei prieš 3 metus, leidimas išduodamas tik mirus savininkui, įvykus stichinei nelaimei ar panašiais svarbiais atvejais.

<...>“

15 UWG 33d straipsnyje numatyta:

„1. Kiekviename skelbime apie išpardavimą privalu nurodyti išpardavimo priežastį, trukmės laikotarpį ir bendrą išparduodamų prekių apibūdinimą. Šie duomenys turi atitikti suteiktą leidimą.

2. Pasibaigus leidime nurodytam išpardavimo vykdymo laikotarpiui, draudžiama skelbti apie išpardavimą.

3. Leidime nurodytu išpardavimo laikotarpiu leidžiama parduoti tik tokį skelbime nurodytu prekių kiekį, koks yra numatytas leidime. Bet koks šių prekių asortimento papildymas draudžiamas.

<...>“

16 Pagal UWG 34 straipsnio 3 dalį:

„Pažeidus šio skyriaus nuostatas, be baudžiamosios atsakomybės taikymo, gali būti reiškiamas ieškinys dėl veiksmų uždraudimo ir, įrodžius kaltę, nuostolių atlyginimo. Ieškinys gali būti reiškiamas tik bendra tvarka. <...>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

17 G. Köck, Insbruke (Austrija) įsisteigęs verslininkas, laikraštyje paskelbė apie prekių „visišką išpardavimą“, kurį taip pat reklamavo prie savo parduotuvės išdėstytais reklaminiais stendais ir plakatais vitrinose. Be frazės reklamoje „Visiškas išpardavimas“, jis vartojo frazes, kaip antai „Viskas lauk!“ ir „Nuolaidos iki 90 %“. G. Köck nebuvo gavęs vietos savivaldybės administracijos (*Bezirksverwaltungsbehörde*) leidimo skelbti išpardavimą.

18 Manydama, kad G. Köck skelbimas yra visiško išpardavimo skelbimas, kaip tai suprantama pagal nacionalinės teisės aktus, pažeidžiantis UWG 33a ir paskesnių straipsnių nuostatas dėl to, kad jis negavo išankstinio administracijos leidimo, *Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb* pareiškė ieškinį *Landesgericht Innsbruck* dėl veiksmų nutraukimo ir teismo sprendimo paskelbimo.

19 Kadangi šis ieškinys buvo atmestas, *Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb* pateikė apeliacinį skundą dėl šio sprendimo *Oberlandesgericht Innsbruck*. Šis teismas priėmė nutartį taikyti laikinąsias apsaugos priemonės ir patenkino apeliacinį skundą.

20 G. Köck pateikė kasacinį skundą (*Revisionsrekurs*) dėl šios *Oberlandesgericht Innsbruck* nutarties prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

21 Viena vertus, kaip matyti iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą, teismo procesas pagrindinėje byloje susijęs tik su klausimu, ar G. Köck turi tinkamą administravimo institucijos išduotą leidimą. Šiame procese komercinės veiklos nesąžiningumo kontrolė nuo teismų perkelta administravimo institucijoms, iš anksto nenusprendžiant, kad minėta veikla, atsižvelgiant į direktyvos 5 straipsnio 5 dalį, yra nesąžininga „bet kuriomis aplinkybėmis“.

22 Kita vertus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neatmeta, kad, remiantis direktyva, teismo draudimas vykdyti komercinę veiklą gali būti traktuojamas priimtinu tik tuo atveju, jei pačiu administravimo institucijos sprendimu šiuo aspektu laikomasi minėtos direktyvos reikalavimų.

23 Manydamas, kad ginčo pagrindinėje bylos išsprendimas priklauso nuo direktyvos nuostatų aiškinimo, *Oberster Gerichtshof* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar <...> direktyvos <...> 3 straipsnio 1 daliai ir 5 straipsnio 5 daliai arba kitoms šios direktyvos nuostatoms prieštarauja nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias draudžiama skelbti išpardavimą negavus kompetentingų administravimo institucijų leidimo, todėl tokį skelbimą teismas turi uždrausti, nenagrinėdamas, ar tokia komercinė veikla yra klaidinanti, agresyvi ar kitaip nesąžininga?“

Dėl prejudicinio klausimo

24 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar direktyva turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia nacionaliniam teismui, pačiam neatlikus komercinės veiklos nesąžiningumo vertinimo, įpareigoti nutraukti šią veiklą remiantis vieninteliu motyvu, kad šiai veiklai nebuvo gautas išankstinis kompetentingos administracijos leidimas.

25 Norint atsakyti į šį klausimą reikia visų pirma nustatyti, ar komercinė veikla, kaip antai UWG 33a straipsnio 1 dalyje nurodytas skelbimas apie visišką išpardavimą, yra „komercinė veikla“, kaip ji suprantama pagal direktyvos 2 straipsnio d punktą, todėl jai taikomi šioje direktyvoje įtvirtinti reikalavimai.

26 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad direktyvos 2 straipsnio d punkte vartojant ypač plačią formuluotę „komercinės veiklos“ sąvoka apibrėžta kaip „bet kuris prekybininko atliekamas veiksmas, neveikimas, elgesys arba pareiškimas, komercinis pranešimas, įskaitant reklamą ir prekybą, tiesiogiai susijęs su produkto pirkimo skatinimu, pardavimu arba tiekimu vartotojams“ (2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag*, C-540/08, Rink. p. I-10909, 17 punktas).

27 Todėl reklamos priemonės, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, susijusios su prekių pardavimu vartotojams palankesnėmis sąlygomis ar kaina, akivaizdžiai priskirtinos ūkio subjekto komercinei strategijai ir yra tiesiogiai susijusios su prekių reklama ir pardavimu. Remiantis tuo darytina išvada, kad jos sudaro „komercinę veiklą“, kaip tai suprantama pagal direktyvos 2 straipsnio d punktą, todėl priskirtinos jos materialinei taikymo sričiai.

28 Tai nustačius reikia išnagrinėti, ar nacionalinės nuostatos, kaip antai UWG 33b straipsnis ir 34 straipsnio 3 dalis, gali būti priskiriamos direktyvos taikymo sričiai dėl jomis siekiamų tikslų.

29 Šiuo aspektu reikia pažymėti, kad, kaip jau yra nusprendęs Teisingumo Teismas, vadovaujantis direktyvos 8 konstatuojamąja dalimi ji „tiesiogiai gina vartotojo ekonominius interesus nuo nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu“ ir užtikrina, kaip, be kita ko, skelbiama direktyvos 1 straipsnyje, „aukštą vartotojų apsaugos lygį suderinant valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl nesąžiningos komercinės veiklos, kenkiančios vartotojų ekonominiams interesams“ (2012 m. spalio 4 d. Nutarties *Pelckmans Turnhout*, C-559/11, 19 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

30 Direktyvos taikymo sričiai, kaip tai matyti iš jos 6 konstatuojamosios dalies, nepriskiriami tik nacionaliniai įstatymai dėl nesąžiningos komercinės veiklos, pažeidžiančios „tik“ konkurentų ekonominius interesus arba susijusios tik su prekybininkų sandoriais (minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 21 punktas).

31 Pagrindinėje byloje, kaip tvirtina prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, „skelbimas apie visišką išpardavimą“, kaip tai suprantama pagal UWG 33a straipsnio 1 dalį (pagrindinėje byloje taikoma nuostata), yra „komercinė veikla“, kaip tai suprantama pagal direktyvą. Todėl minėtas teismas netiesiogiai pripažįsta, kaip nurodo generalinė advokatė savo išvados 38 punkte, kad šia nuostata siekiama apsaugoti vartotojus, o ne tik konkurentus ir kitus rinkos dalyvius.

32 Be to, UWG 33b straipsnyje numatyta, kad skelbimas apie visišką išpardavimą yra teisėtas, tik jei išduotas išankstinis administracinis leidimas. Jame taip pat išvardyti dokumentai, kurie turi būti pateikti kartu su prašymu išduoti leidimą. Šio įstatymo 34 straipsnio 3 dalyje skelbiama, kad pažeidus UWG 33a-33d straipsnių nuostatas gali būti reiškiamas ieškinys dėl veiksmų uždraudimo ir, įrodžius kaltę, nuostolių atlyginimo.

33 Esant šioms sąlygoms reikia konstatuoti, kad nacionalinės nuostatos, kaip antai UWG 33b straipsnis ir 34 straipsnio 3 dalis kartu su 33a straipsnio 1 dalimi, draudžiančios komercinę veiklą, kuriai nėra išduotas leidimas, o už šio draudimo nesilaikymą numatančios sankcijas, yra priemonės, skirtos kovoti su nesąžininga komercine veikla ginant vartotojų interesus, todėl yra priskirtinos direktyvos taikymo sričiai.

34 Tai nustačius reikia patikrinti, ar direktyva draudžia nacionalinės teisės aktus, kaip antai nagrinėjamus pagrindinėje byloje.

35 Remiantis nusistovėjusia Teisingumo Teismo praktika, vadovaujantis nacionalinės teisės aktais nesąžininga gali būti laikoma tik komercinė veikla, kiekvienu konkrečiu atveju nevertinant jos atsižvelgiant į direktyvos 5-9 straipsnių nuostatas, nurodytas direktyvos I priede. Todėl šiame priede nenurodyta veikla gali būti pripažinta nesąžininga tik atlikus jos nesąžiningumo nagrinėjimą remiantis minėtuose 5-9 straipsniuose skelbiamais kriterijais (šiuo klausimu žr. 2010 m. sausio 14 d. Sprendimo *Plus Warenhandelsgesellschaft*, C-304/08, Rink. p. I-217, 41–45 punktus ir minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 30–34 punktus).

36 Komercinė veikla, pasireiškianti prekybininko, kuris neturi išankstinio kompetentingos administracijos leidimo, skelbimu apie visišką išpardavimą, kaip nurodyta UWG 33a straipsnio 1 dalyje, negali būti laikoma veikla, nurodyta direktyvos I priede.

37 Prie šiame priede nurodytos veiklos, kuri bet kuriomis aplinkybėmis laikoma nesąžininga, pagrindinės bylos aplinkybėmis reikia priskirti tą, kuri potencialiai gali būti reikšminga ir į kurią daro nuorodą proceso Teisingumo Teisme šalys.

38 Minėto priedo 4 punkte nurodyta veikla, kurią sudaro „tvirtinimas, kad viešoji arba privati įstaiga prekybininką (įskaitant jo vykdomą komercinę veiklą) arba gaminį patvirtino, pritarė ar suteikė leidimą jo gamybai (veiklai), jei tai iš tiesų nebuvo padaryta, arba toks tvirtinimas nesilaikant tvirtinimo, pritarimo gamybai ar leidimo suteikimo sąlygų“.

39 Šiame punkte nenumatytas bendras komercinės veiklos, kuriai nėra išduotas kompetentingos įstaigos leidimas, draudimas. Priešingai, jame numatyti specifiniai atvejai, kai, kaip nurodė ir generalinė advokatė savo išvados 93 punkte, taikytinais teisės aktais numatomi tam tikri reikalavimai, be kita ko, dėl prekybininko statuso ar dėl jo prekių ir šiuo aspektu numatyto patvirtinimo, pritarimo ar leidimo tvarkos.

40 Analogiškai skelbimas apie visišką išpardavimą neturint tinkamo išankstinio leidimo taip pat neturėtų būti priskirtas direktyvos priedo 7 punktui ir neturėtų būti laikomas apgaulingu pareiškimu, dėl kurio vartotojai galėtų manyti, kad atitinkamą prekę „bus galima įsigyti tik per labai ribotą laiką arba kad ją bus galima įsigyti pagal tam tikras sąlygas tik per labai ribotą laiką, siekiant paskatinti pirkėją nedelsiant priimti sprendimą ir atimti iš vartotojų galimybę priimti informacija paremtą sprendimą ar tam nesuteikti užtektinai laiko“.

41 Pagrindinei bylai netaikytinas ir šio priedo 15 punktas. Šis punktas susijęs su veikla, kurią sudaro „tvirtinimas, kad prekybininkas rengiasi nutraukti prekybą arba perkelti patalpas, kai jis to nedaro“. Tačiau pagrindinėje byloje nagrinėjama ne tokia veikla, kaip numatytoji 15 punkte, bet komercinė veikla, vykdoma neturint išankstinio kompetentingos administracijos leidimo.

42 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, kad UWG 33a straipsnio 1 dalyje numatyto visiško išpardavimo skelbimas, kurį pateikia išankstinio leidimo neturintis prekybininkas, jeigu jis nepriskirtinas minėtam priedui, savaime neturėtų būti traktuojamas kaip nesąžiningas bet kuriomis aplinkybėmis.

43 Esant šioms sąlygoms, reikia įvertinti, ar šio sprendimo 33 punkte nurodytais nacionalinės teisės aktais neprieštaraujama direktyvoje įtvirtintai tvarkai.

44 Šia direktyva, kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 44-55 punktuose, valstybėms narėms suteikiama diskrecija pasirinkti nacionalines priemones, skirtas, remiantis minėtos direktyvos 11 ir 13 straipsniais, kovoti su nesąžininga komercine veikla, be kita ko, su sąlyga, kad jos yra adekvačios ir veiksmingos, o už tai numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios.

45 Kadangi išankstinė ar prevencinė valstybės narės kontrolė esant tam tikroms aplinkybėms gali būti labiau adekvati ir labiau tinkama nei kontrolė *a posteriori* įpareigojant nutraukti jau pradėtą ar neišvengiamą komercinę veiklą, šios nacionalinės priemonės gali, be kita ko, būti tam tikros veiklos, dėl kurios pobūdžio, siekiant kovoti su nesąžininga komercine veikla, tokia kontrolė būtina, išankstinio leidimo tvarka, už jos nesilaikymą numatant sankcijas.

46 Tačiau šiomis nacionalinėmis priemonėmis numatyta tvarka, kuria perkeliama direktyva, neturėtų lemti komercinės veiklos draudimo vien dėl to, kad šiai veiklai nėra išduotas išankstinis kompetentingos administracijos leidimas, nevertinant jos nesąžiningumo.

47 Viena vertus, direktyva draudžia nacionalinės teisės aktus, pagal kuriuos minėtos direktyvos I priede nenurodytai komercinei veiklai netaikoma kontrolė remiantis šios direktyvos 5-9 straipsniuose skelbiamais kriterijais.

48 Kita vertus, su direktyvoje įtvirtinta tvarka nesuderinami nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos tik po draudimo vykdyti veiklą dėl pareigos gauti išankstinį leidimą nesilaikymo nagrinėjamas minėtos komercinės veiklos nesąžiningumas, nes ši veikla dėl savo pobūdžio ir ypač dėl jai reikalingo laiko prekybininkui nebeturi jokios ekonominės prasmės.

49 Todėl ankstesniame punkte nurodytuose nacionalinės teisės aktuose įtvirtintas bendras komercinės veiklos, vykdomos taikant specifinę tvarką, draudimas, nors jos galimas nesąžiningas pobūdis nebuvo vertinamas atsižvelgiant į šio sprendimo 35 punkte nurodytą teismų praktiką ir vadovaujantis direktyvos 5-9 straipsniuose skelbiamais kriterijais.

50 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad direktyva turi būti aiškinama taip: ja draudžiama nacionaliniam teismui, pačiam neatlikus atitinkamos komercinės veiklos nesąžiningumo vertinimo remiantis minėtos direktyvos 5-9 straipsniuose skelbiamais kriterijais, įpareigoti nutraukti direktyvos I priedui nepriskirtiną komercinę veiklą remiantis vieninteliu motyvu, kad šiai veiklai nebuvo gautas išankstinis kompetentingos administracijos leidimas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

51 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB bei 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 („Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva“) turi būti aiškinama taip: ji draudžia nacionaliniam teismui, pačiam neatlikus atitinkamos komercinės veiklos nesąžiningumo vertinimo remiantis minėtos direktyvos 5-9 straipsniuose skelbiamais kriterijais, įpareigoti nutraukti šios direktyvos I priedui nepriskirtiną komercinę veiklą remiantis vieninteliu motyvu, kad šiai veiklai nebuvo gautas išankstinis kompetentingos administracijos leidimas.

Parašai.